

herefter ikke godt kan komme i Bøstrup Præstegaard og maaske ikke engang vilde blive modtaget der, vil forhaabenlig ikke have til Følge, at ogsaa du og Børnene bliver lyst i Ban. Og det vilde dog være altfor unaturligt, om du selv af den Grund holdt dig borte fra dine Forældre.«

Inger sad med Hovedet tungt hvilende i den ene Haand og saae ud til Siden.

»Hvor du undertiden kan saare, uden at du vistnok selv veed af det. At du kan tænke dig, at jeg vilde kunne gaa ud og ind et Sted, hvor du var udelukket. Ovenikøbet med Børnene!«

»I dit eget Hjem.«

»Allermindst der — naturligvis. Men under de Forhold synes jeg, at Opholdet her maa blive saa rent umuligt for os begge to. Det kunde jo være bleven vanskeligt nok endda.«

»Hvor har du saa tænkt dig, vi skulde tage hen?«

»Du talte forleden om en Vejassistentpost et Sted ved Vestkysten. Den skulde du foreløbig søge, synes jeg. Og hellere idag end imorgen.«

»Veed du nu ogsaa rigtig, hvad du opfordrer mig til? For det første er Lønnen — hvad jeg vist fortalte dig — ikke to Tusinde Kroner; og nogen stor Udsigt til Ekstrafortjeneste er der næppe paa de Kanter. Og saa er det, saa vidt jeg veed, en af Danmarks ødeste Egne, bare Klit og Hede og ikke andre Mennesker i Miles Omkres end Smaabønder og Fiskere.«